

Chương Ba Mười Ba

Mọi người quay nhìn về hướng chính đông, chỉ thấy một đám quái nhân kỳ trang dị phục từ trong rừng hoa chậm rãi bước ra. Dẫn đầu là hai người hết sức cao to mặc áo trắng, lưng thắt dây gai, mỗi người giơ cao một cây gậy tang trong tay, bước đi xiêu vẹo như thân người quá to lớn, hai chân không chịu nổi vậy.

Theo sau hai người áo trắng cao to là một đám người ăn mặc như loài quỷ quái, tay cầm nhạc khí kỳ hình, kẻ đánh người thổi chậm chậm tiến tới.

Tất Ngọc Yến thấy vậy chau mày nói:

- Sương ca, những người này đều gớm ghiếc như loài quỷ quái, chẳng rõ là cố ý giả dạng hay là trời sinh như vậy nhỉ?

Ngô Sương cười:

- Ban ngày ban mặt làm gì mà có loài quỷ quái, dĩ nhiên là do người giả dạng rồi.

Tất Ngọc Yến vốn trong lòng sợ hãi, nghe Ngô Sương nói vậy liền lấy lại can đảm ngay.

Đám quái nhân dần tiến đến gần, giờ đã thấy rõ, hai người áo trắng đi đầu là người đầu mã diện, theo sau là một đám quái nhân mặt quỷ, cuối cùng là tám đại hán tóc dài phủ vai, mặc áo phanh ngực trần tay, cùng đẩy một chiếc xe màu đỏ như lửa.

Tiếng nhạc chói tai bỗng ngưng lặng. Đám quái nhân mặt quỷ nhanh chóng tản ra. Tám đại hán tóc dài phanh ngực đẩy chiếc xe đỏ tiến thẳng tới.

Hoàng Diện Di Đà cười khẩy nói:

- Bày ra cái trò nửa người nửa quỷ thế này chẳng rõ là với dụng tâm gì, chẳng lẽ nghĩ có thể dọa người ta sợ hay sao?

Tám đại hán đẩy xe đến gần, cách quần hào chừng bảy tám thước, bỏ xe ra cùng lùi sau mấy bước, sòng vai đứng sau xe, cách đám quái nhân mặt quỷ hơn hai trượng.

Công Tôn Thiên Long cao giọng nói:

- Trong xe có phải Hỏa Dương Địa Quân không? Bọn lão phu đều là những người đến phó ước. Địa Quân bắt tất giở trò huyền bí quỷ quái thế này.

Không một tiếng đáp lại. Chẳng những trong chiếc xe đỗ im lìm không chút động tĩnh mà ngay cả tám gã đại hán và đám quái nhân mặt quỷ cũng như không hề nghe tiếng, thảy đều đứng ngây ngẩn như phỗng đá.

Công Tôn Thiên Long tuy hàm dưỡng rất cao nhưng trước tình cảnh này cũng khó có thể dằn nén, giơ tay khoát nhẹ, quần hào tiến đến gần, chậm bước tiến về phía chiếc xe đỗ.

Tám đại hán tóc dài bỗng cùng thò tay vào lòng, rút ra một ngọn miên đao sáng chói.

Công Tôn Thiên Long cao giọng nói:

- Địa Quân đã gửi thư mời bọn lão phu đến đây, sao lại không chịu ra mặt hội kiến. Nếu còn tiếp tục giở trò huyền bí, quái quỷ thế này, chớ trách chúng lão phu bất chấp luật lệ giang hồ...

Chưa dứt lời, bỗng từ trong chiếc xe đỗ vang lên một tiếng cười khẩy, nói:

- Thật không ngờ chư vị lại đến sớm hơn ngày hẹn, nhất thời không kịp thu xếp, để khiến chư vị phải chờ lâu.

Tiếng nói hùng mạnh như chuông ngân khiến người nghe rung động tâm thần.

Tiếng nói vừa dứt, cửa xe từ từ mở lên. Một quái nhân toàn thân đỏ như lửa chậm rãi bước ra.

Tất cả quần hào đều tập trung ánh mắt vào quái nhân. Chỉ thấy y mặt đỏ như lửa, mày rậm miệng to, diện mạo hết sức kỳ khôi.

Công Tôn Thiên Long ngoảnh lại Hoàng Diện Di Đà khẽ hỏi:

- Ngươi huynh có biết người này không?

Hoàng Diện Di Đà thoáng chau mày:

- Khi xưa, lúc y đi lại trên chốn giang hồ luôn lấy khăn đỏ che mặt. Hiện đã cách mấy mươi năm, tiểu đệ cũng không còn nhớ rõ nữa.

Bỗng nghe Nhân Kính đại sư cười khẩy nói:

- Tôn giá dù có đeo mặt nạ da người thì cũng không qua được mắt lão nạp đâu.

Quái nhân áo đỏ bỗng đưa tay lên vuốt mặt, cười nói:

- Không sai, lão phu đúng là có đeo mặt nạ. Khi nào chư vị nhìn thấy mặt thật của lão phu, có lẽ cái chết cũng không còn xa nữa.

Quần hào định thần nhìn, chỉ thấy bộ mặt màu đỏ gay của y sau khi vượt qua đã trở thành màu xanh lục.

Công Tôn Thiên Long thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ trên mặt hắn có đeo rất nhiều mặt nạ da người, sao chỉ thấy vượt một cái đã từ đỏ biến thành xanh thế này?

Chỉ nghe quái nhân áo đỏ cười nói:

- Chư vị từ xa đến là khách, dù là đến đây nộp mạng thì lão phu cũng phải làm tròn bổn phận địa chủ rồi hãy động thủ cũng chưa muộn.

Đoạn đưa tay lên vạch một vòng tròn trên không. Tiếng nhạc chói tai lại vang lên.

Liền đó, từ một phía rừng hoa bỗng vang lên tiếng động kèn kẹt. Một tòa lâu đài từ dưới đất từ từ nhô lên, cao độ chừng tám trượng, bề rộng gần ba mươi trượng, đặt đầy bàn ghế, trên bàn toàn cao lương mỹ vị và giữa đài có treo một tấm biển to, trên viết ba chữ “Chiêu hồn đài”.

Quái nhân áo bào đỏ vòng tay cười nói:

- Trước hết, xin mời chư vị lên đài uống một chung chiêu hồn tửu. Đường xuống suối vàng xa xôi, trên đường đi kéo khát đói.

Công Tôn Thiên Long ngoảnh lại quét mắt nhìn quần hào, thầm nhủ:

- Trong rừng hoa chứa nhiều đồ vật thế này mà bọn mình không phát hiện ra, thật là xấu hổ.

Lại nghe quái nhân áo bào đỏ nói tiếp:

- Xin mời chư vị lên đài tự nhiên ngồi xuống!

Đoạn dẫn trước cất bước, phi thân lên đài, ngồi xuống bên bàn chủ vị.

Nhân kính đại sư quay sang Công Tôn Thiên Long khẽ nói:

- Chúng ta hãy lên ngồi vào bàn trước, hỏi rõ dụng ý gửi thư mời, sau đó hãy động thủ cũng chưa muộn. Tuy nhiên, chúng ta tuyệt đối không nên ăn uống thì dù có hạ độc trong rượu và thức ăn cũng chẳng làm gì được chúng ta.

Công Tôn Thiên Long thầm nhủ:

- Người này chưa biết có phải là Hỏa Dương Địa Quân hay không. Chi bằng cứ nghe y nói trước đã, sau đó hãy động thủ cũng chẳng muộn. Đằng nào bọn mình cũng có mang theo lương khô, không lo đói, động thủ muộn một chút cũng chẳng hề gì.

Bèn gật đầu cười nói:

- Đại sư nói rất phải.

Đoạn đưa tay lên khoát nhẹ, cao giọng nói:

- Chư vị cứ lên đài ngồi vào bàn, nhưng tuyệt đối không nên dùng rượu và thức ăn trên bàn.

Sau đó tung mình lên đài, ngồi xuống đối diện với quái nhân áo bào đỏ. Nhân Kính đại sư theo sát sau lưng Công Tôn Thiên Long cùng ngồi chung bàn với quái nhân áo bào đỏ.

Quần hào cũng lần lượt phi thân lên đài.

Chiếc bàn chính giữa gồm có mười người. Ngoài quái nhân áo đỏ, chín người kia không ai là thủ hạ của Hỏa Ma Giáo.

Tám đại hán áo đỏ, tóc dài tay cầm ngang miên đao đứng thành một hàng ngang sau lưng quái nhân áo bào đỏ.

Bọn quái nhân mặt quỷ thấy đều ở dưới đài, không chút động dậy.

Bữa tiệc này quả hết sức kỳ quặc, mấy mươi người khách chia nhau ngồi các bàn, chỉ có một chủ nhân bồi tiếp.

Quái nhân áo bào đỏ cầm chung rượu đứng lên nói:

- Chư vị vượt ngàn dặm xa đến Chiêu Hồn Đài theo lời mời của lão phu. Thịnh tình chịu chết ấy thật đáng khâm phục. Trước hết, mời chư vị hãy cạn chung rượu này.

Đoạn đưa chung rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Quần hào vẫn ngồi yên bất động, không một ai nâng ly hưởng ứng.

Lúc này, rượu và thức ăn trên bàn đều tỏa một mùi thơm thoang thoảng. Ngô Sương quay sang Công Tôn Thiên Long khẽ nói:

- Xin lão tiền bối hãy bảo mọi người phong bế huyết đạo!

Công Tôn Thiên Long vội lớn tiếng nói:

- Chư vị hãy mau phong bế huyết đạo!

Đoạn quay sang quái nhân áo bào đỏ nói:

- Địa Quân gửi thư mời bọn lão phu đến đây thật ra với dụng ý gì, xin hãy cho biết rõ.

Quái nhân áo bào đỏ cười to:

- Lão phu chẳng đã nói rồi là gì? Chung rượu này để cảm tạ thịnh tình đến đây chịu chết của chư vị.

Ngô Sương một tay nhẹ dè lên chung rượu trên bàn, cả chung rượu liền lún xuống mặt bàn, lạnh lùng nói:

- E rằng chưa chắc. Nếu không tin, hãy mời Hỏa Dương Địa Quân sớm xuất thủ thử xem.

Quái nhân áo bào đỏ cười vang:

- Chư vị sớm đã trúng kịch độc, chẳng cần động thủ cũng khó sống quá mười hai giờ.

Quần hào nghe vậy thấy đều rung động cõi lòng, liền thử vận khí xem có thật đã bị trúng độc hay không.

Quái nhân áo bào đỏ thấy quần hào lộ vẻ kinh hoàng, mỉm cười đắc ý, lại đưa tay lên vuốt mặt, gương mặt màu xanh lục liền lại biến thành đen như mực, nói tiếp:

- Chất độc chư vị đã trúng phải, ngoại trừ thuốc giải đặc chế của lão phu, trên đời này không có thuốc nào khác cứu chữa được.

Ngô Sương vận khí cảm thấy không hề có triệu chứng trúng độc, tức giận đập bàn đứng lên, lớn tiếng quát:

- Tôn giá nói vớ vẩn gì vậy hả?

Liên sau đó, những người tuổi trẻ khí thịnh như Đỗ Phúc Toàn và Chu Hàn cũng lần lượt đứng lên, vẻ như lập tức động thủ.

Quái nhân áo bào đỏ điềm nhiên cười nói tiếp:

- Nếu chư vị không tin là đã bị trúng độc, hãy hít vào một hơi dài thử xem trong nội phủ có cảm giác gì khác thường hay không?

Ngô Sương liền y lời hít sâu vào một hơi không khí, chỉ cảm thấy hương hoa ngan ngát, không hề có gì khác lạ, lòng càng thêm tức giận, vung tay một chưởng bổ tới và quát:

- Toàn những lời láo toét. Đối gạt được ai chứ?

Quái nhân áo bào đỏ vẫn điềm nhiên đứng yên, không tránh cũng chẳng đỡ, bất động chịu một chưởng của Ngô Sương.

Ngô Sương thấy vậy hết sức kinh ngạc thầm nhủ:

- Vậy là lão ta không nói ngoa rồi.

Bèn hít một hơi chân khí đan điền, triệt tiêu nửa phần chưởng lực. Chỉ cảm thấy một chưởng trúng vào quái nhân áo bào đỏ, hệt như bổ vào một đám rêu xanh trơn trượt. Bàn tay chàng liền trượt sang bên, may nhờ chàng đã triệt tiêu nửa phần chưởng lực không thì khó mà trụ vững chân được.

Chu Hàn thấy quái nhân áo bào đỏ bị trúng một chưởng của Ngô Sương mà vẫn đứng yên tại chỗ, bình yên vô sự, lòng hết sức bất phục, buông tiếng quát vang, từ ngang bên tung ra một chưởng. Chu Hàn ngồi bên cạnh quái nhân áo bào đỏ, vung tay ra đến ngay, một chưởng bổ thẳng vào huyệt Phong phủ sau vai trái của quái nhân.

Quái nhân áo bào đỏ như không hề hay biết, đưa mắt nhìn Công Tôn Thiên Long cười nói:

- Trước mắt chư vị có hai con đường để đi. Một là sống, hai là chết...

Bỗng nghe Chu Hàn hự lên một tiếng, bật ngã ngang ra.

Nhân Kính đại sư vung tay phải lên, một luồng tiềm lực tuôn ra đỡ lấy Chu Hàn. Tay phải vươn ra, nắm giữ chàng lại, vỗ nhẹ vào bối tâm chàng, khẽ nói:

- Mau ngồi xuống vận khí điều tức!

Công Tôn Thiên Long khoát tay ngăn cản tình thế căng thẳng, lạnh lùng nói:

- Đường sống thế nào? Đường chết thế nào?

Quái nhân áo bào đỏ mỉm cười:

- Nếu muốn sống thì phải lập trọng thệ. Lão phu sẽ ban cho chư vị thuốc giải, nhưng kể từ nay phải nghe theo lệnh dụ của lão phu, tuyệt đối không được vi phạm. Còn như muốn chết thì rất dễ dàng. Lão phu chỉ cần tấu lên nhạc khúc tống táng, dẫn phát kịch độc trong người chư vị, không một ai có thể sống quá giờ Ngọ ngày mai.

Công Tôn Thiên Long trầm nghĩ:

- Y nói một cách nghiêm túc thế này, như là bọn mình đã trúng kịch độc vậy. Nhưng từ khi lên Chiêu Hồn Đài đến giờ, ngay cả một giọt nước cũng không uống, chẳng rõ vì sao lại trúng kịch độc, chi bằng hãy thử khích y xem sao.

Đoạn bèn mỉm cười nói:

- Lời nói của Địa Quân thật khiến lão phu không hiểu. Từ lúc lên Chiêu Hồn Đài đến giờ, bọn lão phu không hề ăn uống chút gì, chẳng hay sao lại trúng độc được?

Nhân Kính đại sư thoáng chau mày tiếp lời:

- Chúng ta đã lên Chiêu Hồn Đài phó ước, sự sống chết sớm đã không màng đến, trúng độc hay không bất tất phải bận tâm.

Từ Quải Mễ Nham ngồi bàn bên bỗng đứng lên nói:

- Theo ý tại hạ, chi bằng sớm động thủ phân thắng bại là hơn.

Quần hào xung quanh lục tục đứng lên cất tiếng phụ họa. Tình thế tức thời trở nên căng thẳng.

Quái nhân áo bào đỏ bỗng đưa tay vuốt mặt, gương mặt đen lập tức biến thành màu lam nhạt, cười sắc lạnh nói:

- Nếu muốn thì chư vị cứ động thủ. Nhưng chẳng hay chư vị định quần công hay là một chọi một lần lượt động thủ?

Tiếng cười của y tuy không to nhưng ngoại trừ mấy người công lực thâm hậu, định lực vững mạnh như Công Tôn Thiên Long và Nhân Kính đại sư, hầu hết đều thấy lòng rung động, lại thêm y mấy lần biến đổi sắc mặt, gây cảm giác thần bí khôn lường. Nếu không phải hiện trường đông người, dù ai can đảm đến mấy cũng không khỏi cảm thấy rợn người.

Quần hào tuy hết sức căm phẫn, nóng lòng muốn xuất thủ giao chiến, nhưng sau khi nghe những lời thách thức của quái nhân đều thờ ra tại chỗ không thốt nên lời.

Phải biết rằng, quần hào hiện diện, ngoại trừ những người đi cùng sư phụ, hầu hết đều có thân phận cao trong giới võ lâm, đã không thể trả lời là quần công, lại chẳng muốn xung phong đi đầu nên nhất thời thấy đều lạng thình.

Sự yên lặng kéo dài chừng một tuần trà. Hoàng Diện Di Đà Ngụy Chiêu mới cất tiếng nói:

- Các chư vị chẳng đòi báo mối thù đã hạ sát Lũng Đông Bát Đồ hồi bốn mươi năm trước là gì? Lão phu...

Chưa dứt lời, bỗng thấy một đạo nhân mập lùn phi thân lên đài, lớn tiếng quát:

- Lão phu xin được lĩnh giáo võ công của Võ Lâm Nhị Kỳ vang danh giang hồ trước.

Quần hào ngoảnh qua nhìn, chỉ thấy đạo nhân mập lùn ấy đang tiến đến gần Hoàng Diện Di Đà.

Hoàng Diện Di Đà cười khẩy:

- Lão mũi trâu có lẽ là Âm Phong đạo nhân Ban Ngọc đến từ Tây Vực phải không?

Âm Phong đạo nhân cười hăng hắc:

- Đúng vậy, lão phu vào Trung Nguyên chính là để lĩnh giáo Giáng Ma Thập Bát Côn của Hoàng Diện Di Đà.

Dứt lời, tay phải hư không đẩy ra một luồng âm phong ám kinh, lập tức xô tới.

Hoàng Diện Di Đà quát vang, song chưởng cùng lúc đẩy ra, bỗng ánh đỏ lóe lên. Một tiếng vang rền rĩ. Hai người cùng bật lùi ra sau.

Tử Quái Mễ Nham lệ làng đưa tay phải ra đỡ lấy Hoàng Diện Di Đà. Âm Phong đạo nhân thoái lui đến gần sáu trượng, ngã ngồi trên đài.

Quái nhân áo bào đỏ bỗng khoát tay. Bọn quái nhân mặt quỷ đứng phía sau liền cùng đưa nhạc khí trong tay lên. Nhạc khí lạnh lót khó nghe lại trỗi dậy.

Ô Cung Thích Dương bỗng buông tiếng quát vang, đứng lên vung chưởng bổ vào quái nhân áo đỏ, kinh phong như vũ bão, uy lực kinh người. Chỉ thấy quái nhân áo bào đỏ nhẹ nhàng vung động tay áo. Chưởng lực của Thích Dương liền bị hóa giải.

Tụ phong của quái nhân áo bào đỏ như có hàm chứa chân lực rất mạnh, chẳng những hóa giải chưởng lực của Thích Dương mà còn có một sức phản chấn cường mãnh khôn tả.

Thích Dương liên tiếp tung ra ba chưởng. Lúc đầu không cảm thấy có gì khác lạ, nhưng sau đó cảm thấy sức phản chấn của đối phương mỗi lúc càng thêm mạnh mẽ, chưởng lực vừa va chạm với tay áo liền bị một luồng ám kinh đẩy ngược trở về.

Nhân Kính đại sư ngẫm lưu ý theo dõi, đã nhận thấy Thích Dương dần kém thế, thâm nhủ:

- Chưởng lực Hư Nhu Âm Công của Hỏa Dương Địa Quân đã kích trúng Thích Dương, lúc này không xuất thủ còn đợi đến bao giờ?

Nhân Kính đại sư vừa định xuất thủ, bỗng thấy Công Tôn Thiên Long giơ tay phải lên ngăn cản niềm kích động của quần hào, sau đó chậm rãi nói:

- Địa Quân gửi thư mời bọn lão phu đến đây chẳng lẽ chỉ để tấu một khúc nhạc tổng tấu này hay sao?

Quái nhân áo đỏ cười:

- Không hẳn vậy. Khúc nhạc tổng tấu này chẳng qua chỉ để dẫn cho kịch độc trong người chi vị phát tác sớm hơn mà thôi.

Công Tôn Thiên Long cười khẩy:

- Địa Quân nghĩ ngây thơ quá. Trước khi độc phát, chả lẽ bọn lão phu lại xuôi tay ngồi yên chờ chết hay sao?

Quái nhân áo đỏ cười hăng hắc:

- Khi chư vị nghe nhạc khúc tống táng, kịch độc trong người lập tức phát tác, còn có thể giao chiến được nữa chăng?

Lúc này, tiếng nhạc lạnh lót khó nghe vẫn tiếp tục trôi tấu.

Công Tôn Thiên Long thở ra một hơi dài, đoạn chậm rãi nói:

- Bọn lão phu không hề có triệu chứng trúng độc. Theo ý Địa Quân thì một đấu một hay là...

Quái nhân áo đỏ lại cười hăng hắc tiếp lời:

- Tùy ý chư vị. Sao cũng được.

Đoạn quay sang Kim Đại Quang khe khẽ nói gì đó. Kim Đại Quang liền tung mình xuống đài.

Dưới đài bỗng vang lên mấy tiếng huýt dài, lại có hai mươi mấy bóng người lướt đến. Những người này đều là các nhân vật thành danh trên giang hồ, bao gồm Tùng Lạc Tam Ải, Đại Tà Lệ Cổ, Đê Đầu Vấn Tâm Tâm Bất Ngữ Hoàng Tuyền...

Công Tôn Thiên Long thoáng ngẫm nghĩ, đoạn nghiêm giọng nói:

- Bọn lão phu đông người, không muốn mang tiếng cậy mạnh hiếp yếu. Một đấu một, không ai chiếm lợi thế cả.

Quái nhân áo đỏ buông tiếng cười dài, lại đưa tay vuốt mặt, hiện ra một bộ mặt xanh rờn nhe nanh, hết sức hung tợn, gớm ghiếc.

Quái nhân áo đỏ ngưng tiếng cười, lạnh lùng nói:

- Lão phu hết sức đồng ý với cách tỷ thí của lão thần tiên. Nhưng đến lúc ấy chư vị chớ hối hận.

Quái nhân áo đỏ vừa dứt lời, bỗng thấy Ngô Sương khom mình với Công Tôn Thiên Long khẽ nói:

- Văn bối xin được xung phong đánh trận đầu!

Công Tôn Thiên Long khẽ gật đầu.

Ngô Sương liền tung mình ra giữa đài, trở quái nhân áo đỏ nói:

- Ai ra đây tiếp tại hạ ba chiêu?

Quái nhân áo đỏ chú mắt nhìn Ngô Sương một hồi, đoạn hỏi:

- Tiểu tử phải chăng chính là Ngô Sương, truyền nhân của Tử Quái đã vang danh giang hồ gần đây?

Ngô Sương cười khẩy:

- Không sai. Vang danh giang hồ, tại hạ không dám nhận. Địa Quân có muốn ra đây thử công lực của tại hạ không?

Quái nhân áo đỏ chưa kịp đáp, bỗng nghe bên trái đài vang lên tiếng quát to:

- Tiểu tử chớ cuồng ngạo. Hãy tiếp lão phu một chưởng trước đã!

Rồi thì bóng người nhấp nhোáng, một lão nhân thấp lùn mặt trắng, râu bạc đã hiện ra trước mặt Ngô Sương.

Ngô Sương cười khinh miệt nói:

- Một người lùn thế này mà cũng ra giao đấu. Thật là nực cười!

Lão nhân thấp lùn mặt trắng, râu bạc tức đến la oai oái, trở tay rút trường kiếm trên lưng xuống, gằn giọng nói:

- Tiểu tử! Người lùn nhưng kiếm không ngắn. Người thật không có mắt không biết Thái Sơn. Ai dám khinh thường Tùng Lạc Tam Ải hả?

Ngô Sương thản nhiên cười:

- Thì ra là Tùng Lạc Tam Ải. Thật là thất kính! Tại hạ khuyên Tam Ải nên động thủ cùng một lúc là hơn.

Lão nhân thấp lùn râu bạc điên tiết buông tiếng quát vang, vung động trường kiếm trong tay tạo thành ba đóa hoa bạc, chia ra công vào ba đại huyệt trước ngực Ngô Sương.

Ngô Sương ha hả cười to:

- Tại hạ thấy tôn giá thấp lùn, niệm tình với tay không tiếp vài chiêu kiếm của tôn giá.

Chỉ thấy chàng hai tay đưa lên trước ngực, xoay người xuất chưởng, phong tỏa kiếm thế của đối phương. Tay phải vươn thẳng ra như kiếm, với thế Tướng quân bàn cung quét ra phản kích.

Lão nhân thấp lùn râu bạc không ngờ đối phương thân pháp lại nhanh đến vậy, bất giác kinh hãi, vội vung kiếm hình vòng cung rồi đột nhiên nghếch lên, đâm thẳng

vào huyết huê cơ dưới nách Ngô Sương, đồng thời chui kiếm hích vào huyết khúc trì nơi khủy tay chàng.

Lão nhân thấp lùn râu bạc một chiêu hai thức hết sức hung hiểm, kỳ ảo khiến cho Tử Quải Mễ Nham rung động cõi lòng.

Ngô Sương phản ứng nhanh nhẹn, triệt chiêu xoay người, tung mình ra xa hơn trượng.

Lão nhân thấp lùn râu bạc liền thu kiếm hộ ngực, không dám truy kích bởi vừa rồi lão đã thi triển Biển bức (dơi) kiếm pháp trong Tùng Lạc Tam Đại Kiếm Pháp mà không làm gì được đối phương, khiến lão không còn dám khinh địch nữa.

Hai người đứng gườm nhau một hồi. Ngô Sương bỗng buông tiếng quát vang, tung người lên cao hơn bốn trượng, hệt như chim bằng lao nhanh xuống.

Lão nhân thấp lùn râu bạc quát to, lướt lùi lại hơn trượng, vung động trường kiếm tạo ra một màn sáng bạc đón cản.

Ngô Sương bởi muốn biểu hiện thân thủ trước quần hào, liền tiếp thi triển ba chiêu, bóng chưởng rợp trời bổ xuống màn kiếm đối phương.

Bùng, bùng, bùng ba tiếng vang dội. Lão nhân thấp lùn râu bạc loạn choạng lùi sau mấy bước, suýt nữa ngã xuống đài.

Ngô Sương đâu chịu để cho đối phương nghỉ thở, cất tiếng huýt dài, lượn nửa vòng trên không, nhanh như chớp lướt tới, tả chưởng bổ ra, thủ pháp hết sức kỳ diệu.

Lão nhân thấp lùn râu bạc chân chưa kịp vững đã thấy đối phương lao tới trên không. Trong lúc vội vàng, người đang ngả nghiêng quét ra một kiếm đâm vào mạn Ngô Sương.

Ngô Sương vươn năm ngón tay ra như móc câu, chớp nhoáng chộp vào thân kiếm, lập tức chân lực tuôn ra ào ạt, thoáng chốc đã thấy trường kiếm cong vòng, thân kiếm khẽ rung động.

Lão nhân lùn râu bạc người đứng nghiêng, mặt mày đỏ bừng, cánh tay run rẩy liên hồi, mắt ánh lên vẻ ghê rợn. Từng giọt mồ hôi to cỡ hạt đậu từ trên trán lão lăn xuống. Thân kiếm mỗi lúc càng cong hơn.

Cách. Một tiếng giòn giã vang lên. Trường kiếm đã gãy thành mấy đoạn. Lão nhân áo lùn râu bạc thở hắt ra một hơi dài, người chúi tới trước, ngã ập xuống đài.

Ngay khi ấy, bỗng nghe một tiếng quát vang. Một bóng người nhẹ nhàng phi thân lên đài, hai tay đẩy ra. Một luồng chưởng phong như vũ bão ập đến Ngô Sương.

Ngô Sương tung mình sang bên hơn ba trượng, tránh khỏi thế chưởng phong, định thần nhìn kỹ, thì ra đó là một lão bà thấp lùn, diện mạo rất xấu xí, ánh mắt sắc lạnh nhìn chốt vào chàng.

Lão bà lùn này chính là Ngô Tam Muội trong Tùng Lạc Tam Ải.

Ngô Sương thấy lão bà lùn xuất thủ hiểm độc, bất giác phừng phừng lửa giận, vừa định xuất thủ, bỗng nghe có người lớn tiếng nói:

- Ngô thiếu hiệp hãy khoan động thủ. Mụ già ấy giao cho lão phu xử trị được rồi.

Ngô Sương ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy Mục Đoan Dương đứng lên, tung mình ra giữa đài.

Mục Đoan Dương phi thân đến trước mặt Ngô Tam Muội, gần giọng nói:

- Mụ già kia, mụ đã mang tôn nhi lão phu đi đâu? Hãy mau nói thật ra, lão phu có thể tha cho mụ lần này.

Ngô Tam Muội cười khẩy:

- Đoan nhi đã được đưa đến Trường Bạch Sơn, có bản lĩnh hãy đi tìm Hoa Diện Quỷ Vương mà đòi.

Mục Đoan Dương tức giận quát:

- Mụ đã làm cho tổ tôn của lão phu chia lìa. Lão phu thí mạng với mụ.

Vừa dứt lời, tay phải vung lên, một chưởng bổ vào Ngô Tam Muội. Chỉ thấy bóng chưởng đập chùng, kinh phong ào ạt phủ trùm phạm vi ba thước, uy lực kinh người.

Ngô Tam Muội lùi sau hai bước, song chưởng cùng lúc vung ra, lập tức phong tỏa chưởng lực đối phương.

Mục Đoan Dương một chưởng bất thành, phải dùng kiếm để đối phó mới được, đoạn trở tay rút trường kiếm trên lưng xuống gần giọng quát:

- Mụ già xấu xí, hôm nay nếu không trao Đoan nhi, lão phu quyết một mất một còn với mụ. Hãy tuốt binh khí ra đi!

Ngô Tam Muội cười ha hả:

- Đối phó với lão mà phải dùng đến binh khí ư?

Mục Đoan Dương cả giận, trường kiếm trong tay vung lên, ánh bạc trùng trùng điệp điệp tuôn ra.

Ngô Tam Muội nghiêng người sang bên, tả chưởng vung nửa vòng tròn, hữu chưởng cùng lúc tung ra, phong tỏa kiếm thế của Mục Đoan Dương, đồng thời một luồng kinh lực ập tới.

Mục Đoan Dương giật mình kinh hãi vội triệt kiếm hộ ngực. Ngay khi ấy, Ngô Tam Muội nhanh như chớp đã lướt tới, lại một chưởng bổ ra.

Mục Đoan Dương biến sắc mặt, vội quét chéo ra một kiếm, mũi kiếm trở vào hai đại huyết huyết huyết thương và tỏa tâm trước ngực Ngô Tam Muội.

Ngô Tam Muội cười hăng hắc:

- Thảo nào lão cuồng ngạo thế này, quả nhiên còn có tuyệt chiêu.

Chỉ thấy bà ta xoay người, trở tay xuất chưởng. Một luồng kinh phong xô ra, liên nghe Mục Đoan Dương hự lên một tiếng, người bật lùi ra sau.

Ngô Sương vội tung mình lướt đến, đỡ lấy Mục Đoan Dương, chỉ thấy tóc ông buông xòa phủ mặt, hết như quỳ dữ.

Ngô Sương khẽ hỏi:

- Lão tiền bối có thọ trọng thương không?

Mục Đoan Dương mặt đầy vẻ đau đớn, hai mắt sụp xuống, khe khẽ gật đầu.

Công Tôn Thiên Long vội nói:

- Hãy mau dìu đại hiệp sang bên nghỉ ngơi!

Ngô Sương liền dìu Mục Đoan Dương đi đến một góc đài ngồi xuống khẽ nói:

- Lão tiền bối xin hãy yên tâm. Mọi sự vẫn bối sẽ lo liệu cho.

Nói xong cất bước chậm rãi đi về phía Ngô Tam Muội.

Ngô Tam Muội trở đôi mắt tinh, tức giận nói:

- Tiểu tử, người muốn chết thế phải không?

Ngô Sương cười khẩy:

- Ngô mỗ mà không lấy mạng mụ hôm nay, thế sẽ không bao giờ bước chân vào chốn giang hồ nữa.

Đoạn, tay phải vung một vòng, một chiêu Cầm hổ ngũ thức đã tung ra. Lập tức, một luồng kinh phong như bài sơn đảo hải ập xuống đỉnh đầu Ngô Tam Muội. Khắp trong vòng tám thước đều bị kinh phong trùm phủ, uy thế thật khủng khiếp.

Chỉ nghe Ngô Tam Muội kinh hoàng hét to:

- Cầm hổ ngũ thức!

Mụ vừa dứt lời, một luồng kinh phong đã cuốn mụ bay bổng và rớt xuống đài, tiếp theo sau là một tiếng rú thảm thiết, rồi thì dưới đài hoàn toàn im lặng.

Quái nhân áo đỏ thấy vậy, bất giác bật lên một tiếng sững sốt.

Quần hào thấy Ngô Sương chỉ một chiêu đã đánh Ngô Tam Muội, một trong Tùng Lạc Tam Ải danh chấn võ lâm hàng mấy mươi năm, rơi xuống đài, thấy đều hết sức khâm phục.

Ngay khi ấy, lại một người phi thân lên đài, lộn người trên không, nhẹ nhàng hạ xuống đài. Người ấy vừa hạ chân xuống đài, liền lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, phải chăng là đệ tử y bát của Công Tôn lão nhi?

Ngô Sương đưa mắt nhìn, chỉ thấy người ấy gù lưng, chân dài, mặt đen như nhọ nôi, đôi mày dài thượt, hai mắt bé xiu, phối hợp với chiếc miệng đỏ rộng hoác, thật là không tương xứng.

Ngô Sương cười khẩy, giọng thức thức nói:

- Phải thì sao?

Quái nhân mặt đen ha hả cười to:

- Lão phu ở miền Đại Mạc, sớm đã nghe võ lâm Trung Nguyên chỉ có hai cao thủ rười. Tiểu tử có kể được là rười kia không?

Ngô Sương nghe đối phương nói năng nực cười, bèn hỏi:

- Lão thất phu cho tại hạ là rười, vậy chớ hai cao thủ kia là ai?

Quái nhân mặt đen cười toe toét, quét mắt nhìn mọi người trên đài nói:

- Đó là Hỏa Dương Địa Quân và Công Tôn lão quỷ...

Công Tôn Thiên Long cười tiếp lời:

- Công Tôn mỗ có được chỗ đứng trong mắt người man rợ vùng biên cương tôn giá, thật là vinh hạnh!

Đoạn quay sang Ngô Sương nói tiếp:

- Hãy cho y nắm thử thần lực của Cầm hổ ngũ thức!

Ngô Sương cất tiếng huýt dài, tung mình lên cao hơn trượng, người đang trên không hai tay đã tung ra một luồng kinh lực như vũ bão giáng xuống.

Quái nhân mặt đen quát to:

- Khá khen một chiêu Cẩm hổ ngũ thức!

Đồng thời nhanh nhẹn lách người sang bên, tung tay áo lên đón tiếp.

Bùng!

Một tiếng vang rền. Quái nhân mặt đen bật lùi bảy tám bước, người chao đảo mấy lượt mới trụ vững lại được, sắc mặt trắng bệch, trán toát mồ hôi xối xả, hiển nhiên đã thọ nội thương.

Ngô Sương hự lên một tiếng, người bị kinh phong cuốn bay xuống đài.

Một tiếng quát vang. Tử Quả Mễ Nham tung mình vọt theo nhanh như chớp, tay phải vươn ra ôm lấy Ngô Sương trên không, lượn nửa vòng rồi nhẹ nhàng hạ chân xuống đài.

Công Tôn Thiên Long và quái nhân áo đỏ thấy thân pháp Tử Quả Mễ Nham trác tuyệt như vậy đều hết sức khâm phục.

Tử Quả Mễ Nham nhẹ nhàng đặt Ngô Sương xuống, móc trong lòng ra một hoàn thuốc bỏ vào miệng chàng.

Lát sau, Ngô Sương lắc mạnh đầu hai cái, bỗng đứng phắt dậy, sải bước đi về phía quái nhân mặt đen.

Quái nhân mặt đen tuy đã thọ trọng thương nhưng nhờ công lực thâm hậu, sau một hồi điều tức đã bình phục. Thấy Ngô Sương hứng chịu tuyệt chiêu Bạt vân kiến nhật của mình mà chưa chết hẳn bất giác sửng sốt thầm nghĩ:

- Chả lẽ tiểu tử này thân thể bằng sắt thép hay sao?

Lão vừa nghĩ đến đó, bỗng nghe Ngô Sương gất giọng quát:

- Lão thất phu hãy báo ra danh tính, bốn thiếu gia còn muốn lĩnh giáo vài chiêu nữa.

Quái nhân mặt đen cười hăng hắc:

- Danh tính lão phu đã không sử dụng từ năm mươi năm nay rồi. Nhưng có lẽ ngươi đã được nghe danh hiệu Hắc Lạc Đà hồi năm mươi năm trước ở miền Đại Lạc?

Ba tiếng Hắc Lạc Đà vừa thốt ra, quần hào thấy đều cả kinh.

Thì ra Hắc Lạc Đà hồi năm mươi năm trước đã tung hoành miền Đại Mạc, võ công cao thâm khôn lường, không hề gặp địch thủ, về sau đột nhiên ẩn tích, đã hơn năm mươi năm không còn xuất hiện trên giang hồ nữa. Giới người già thấy đều biết lão ta.

Ngô Sương cười khẩy nói:

- Ai mà biết Hắc Lạc Đà với Bạch Lạc Đà. Nếu lão tiếp nổi phi hoàn của bốn thiếu gia thì có thể sống mà trở về Đại Mạc.

Dứt lời, tay phải vung lên. Hai luồng sáng bạc bay thẳng vào Hắc Lạc Đà.

Hắc Lạc Đà kinh hoàng la lên:

- Bát trảo phi hoàn! Đoạn Tiềm Long chưa chết ư?

Rồi thì cất tiếng huýt dài, tung mình phóng xuống đài, song vẫn chậm mất một bước. Phi hoàn quét trúng vạt áo sau. Chỉ nghe soạt một tiếng, một mảnh vạt áo đã rách rời nửa phần.

Trong chớp mắt, Hắc Lạc Đà đã mất dạng.

Ngô Sương ngạo nghễ cười nói:

- Võ công Đại Mạc Hắc Lạc Đà bất quá cũng chỉ có vậy.

Quái nhân áo đỏ tái mặt thẫn thờ:

- Tiểu tử này thân hoài nhiều môn tuyệt học, tuyệt đối không thể để lại được.

Vừa định đứng lên xuất thủ, bỗng thấy lão nhân lùn râu đen Lý Giao Đạt trong Tunnel Lạc Tam Ải phi thân lên đài quát:

- Tiểu tử chớ cuồng ngạo. Giết người phải đền mạng. Lão phu phải đòi nợ máu của nhị đệ và tam muội.

Ngô Sương vừa định đáp, bỗng thấy Trí Viên đại sư tung mình ra cao giọng niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Tiểu thí chủ đã giao chiến với mấy người. Hãy tạm nghỉ một hồi! Lão lùn này hãy để lão nạp đối phó cho được rồi.

Ngô Sương vội vàng thi lễ, lui sang bên, ngồi xuống điều tức.

Trí Viên đại sư quay sang Lý Giao Đạt nói:

- Thí chủ còn nhớ món nợ cũ trên Hàn Mai Lĩnh không?

Lý Giao Đạt chú mắt nhìn Trí Viên đại sư:

- Hòa thượng chính là Trí Viên đại sư phải không?

- A di đà Phật! Không sai. Đức Phật từ bi, xin thứ cho đệ tử phải khai sát giới!

Vừa dứt lời, ngọn thiền trượng trong tay đã vung ra, quét ngang lưng Lý Giao Đạt.

Lý Giao Đạt buông tiếng cười khẩy, bước lùi ra sau, trở tay rút trường kiếm trên lưng xuống lao tới công vào yếu huyệt trước ngực Trí Viên đại sư.

Hai người động thủ, chiêu thức hung hiểm, bóng trượng chập chùng, kiếm ảnh loang loáng phủ khắp phạm vi năm trượng.

Trên Chiêu Hồn Đài, tiếng nhạc tống táng càng lúc càng thêm dồn dập, não nùng, bi thiết.

Quần hào dần bị cảm nhiễm, trong người dần có một cảm giác kỳ lạ, đầu choáng mắt hoa, tay chân bải hoải.

Công Tôn Thiên Long quay sang Nhân Kính đại sư khẽ hỏi:

- Đại sư có cảm giác gì không?

Nhân Kính đại sư chau mày:

- Lão nạp cảm thấy khí huyết trong tim từ từ sôi sục. Chẳng lẽ quả thận đã trúng kịch độc của Hỏa Dương lão quỷ rồi ư?

Vừa dứt lời, bỗng nghe quái nhân áo đỏ buông tiếng cười vang nói:

- Kịch độc trong người các vị đã bị tiếng nhạc kích động, phát tác trước thời hạn, chỉ còn sống được chừng nửa giờ nữa thôi.

Quần hào nghe vậy, thấy đều bàng hoàng thất sắc.

Lúc này Trí Viên đại sư đang giao chiến kịch liệt với lão lùn râu đen Lý Giao Đạt, ngọn thiền trượng trong tay quả nhiên đã dần chậm lại.

Quái nhân áo đỏ cười hăng hắc nói tiếp:

- Nếu các vị không tin, hãy vận khí thử xem công lực phải chăng đã có phần suy giảm?

Công Tôn Thiên Long nhắm mắt điều tức, vận hành công lực một chu kỳ. Quả nhiên cảm thấy công lực đã suy giảm rất nhiều, bất giác bàng hoàng kinh hãi, nhưng nhờ hàm dưỡng cao, sự kinh hoàng không để lộ ra mặt.

Tất cả quần hào đều bàng hoàng thất sắc. Duy chỉ có Ngô Sương lúc này đang nhắm mắt điều tức, miệng ngâm Trầm Thương Châu, sắc mặt hồng hào, hoàn toàn không có triệu chứng trúng độc.

Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Ninh Hân thấy vậy chợt động tâm, sức nhớ Ngô Sương trong mình có Trầm Thương Châu, vội nói:

- Sương nhi, hãy dùng Trầm Thương Châu điều thương cho mọi người mau!

Ngô Sương nghe vậy liền đứng phắt dậy cầm Trầm Thương Châu lần lượt chữa trị độc thương cho quần hào.

Lát sau, mọi người đều tinh thần phấn chấn, sắc mặt hồng hào. Hiện tượng trúng độc hoàn toàn tiêu tan.

Quái nhân áo đỏ thấy vậy cả giận, trở Ngô Sương gằn giọng nói:

- Lão phu hóa kiếp cho tiểu tử ngươi trước rồi hãy tính.

Vừa định tung mình lao tới, bỗng sau lưng có người nắm tay kéo lại nói:

- Để tại hạ gặp gỡ tiểu tử ấy trước cho!

Quái nhân áo đỏ ngoảnh lại nhìn, thì ra là Đề Đầu Vân Tâm Tâm Bất Ngữ Hoàng Tuyền. Quái nhân áo đỏ cười nói:

- Hãy cẩn thân Phi hoàn bát trảo của hấn!

Hoàng Tuyền chậm rãi rời khỏi chỗ ngồi tiến về phía Ngô Sương.

Bỗng, mấy tiếng hự đau đớn vang lên. Trí Viên đại sư và Lý Giao Đạt cùng loạng choạng bật lùi ra sau, ngã ngồi xuống đài. Hiển nhiên hai người đều đã thọ nội thương.

Hoàng Tuyền cười nói:

- Hai vị hãy tránh sang bên, nhường chỗ cho lão phu hóa kiếp cho tên tiểu tử ngông cuồng kia. Đa tạ hai vị!

Ngô Sương sải chân tiến tới ba bước, cười khẩy nói:

- Lão tiên bối chẳng đã bảo sẽ diện bích khổ tu hai mươi năm là gì? Sao bây giờ chưa đến nửa năm đã xuất sơn rồi?

Hoàng Tuyền bỗng nhớ lại lần giao thủ với Ngô Sương hồi ba tháng trước, bất giác đỏ mặt, thẹn quá hóa giận quát:

- Tiểu tử chớ cuồng ngạo. Ngày này sang năm chính là giỗ đầu của ngươi.

Vừa dứt lời, ngũ chỉ như móc câu đã nhanh như chớp chộp vào Ngô Sương.

Ngô Sương biết rõ võ công của Hoàng Tuyền, đâu dám chậm trễ, vội tung mình lên cao hơn ba trượng tránh khỏi.

Hoàng Tuyền cũng liền tung mình đuổi theo, nghiêng răng nói:

- Tiểu tử, ngươi đừng hòng mong trốn thoát.

Ngay khi ấy, bỗng vang lên một tiếng quát:

- Hoàng Tuyền lão quỷ cậy già hiếp trẻ, không sợ kẻ khác chê cười hay sao?

Tiếng quát vừa dứt, chuông phong đã ập đến.

Hoàng Tuyền vội buông bỏ truy kích Ngô Sương, trở tay vung chuông bổ ngược ra sau, đồng thời vội hạ người xuống đài, ngoảnh lại nhìn, thì ra là Hoàng Diện Di Đà Ngụy Chiêu.

Ngụy Chiêu vừa ra mặt, bỗng dưới đài vang lên tiếng quát liên hồi, rồi thì tám bóng người phi thân lên đài. Tám người đồng thanh nói:

- Hãy đền mạng phụ thân bọn ta ngay!

Ngụy Chiêu thoáng kinh ngạc, đưa mắt nhìn. Thì ra tám người thấy đều là hậu nhân của Lũng Đông Bát Đồ. Từ trái sang phải gồm Kim Đại Quang, Chu Quốc Vũ, Hàn Chí, Lãnh Phong, Tạ Đại Siêu, Đỗ Quốc Thâm và Qua Thành.

Kim Đại Quang lạnh lùng gằn giọng nói:

- Hoàng Diện Di Đà. Lão còn nhớ món nợ máu đã sát hại Lũng Đông Bát Đồ hồi bốn mươi năm trước không?

Ngụy Chiêu khinh bỉ quét mắt nhìn tám người, cười khẩy nói:

- Việc diệt trừ tám đại hán cho võ lâm Trung Nguyên của lão phu hồi bốn mươi năm trước sao có thể quên được.

Chu Quốc Vũ nộ khí xung thiên, nghiêng răng nói:

- Nợ máu phải đền bằng máu. Hôm nay chúng ta hãy thanh toán trên Chiêu Hồn Đài này!

Hoàng Diện Di Đà cười khẩy:

- Các người tiến lên cùng một lúc hay là lần lượt từng người?

Tám người buông tiếng quát vang, cùng tuốt binh khí cầm tay, tiến tới giáp công.

Công Tôn Thiên Long thấy vậy cả giận, đứng lên nói:

- Hỏa Dương lão quỷ! Các người định cậy đông thủ thắng phải không?

Quái nhân áo đỏ cười lạnh lùng:

- Tám người họ báo thù cho phụ thân. Lão phu sao tiện ngăn cản.

Công Tôn Thiên Long nhướng mày, vừa định phát tác, bỗng thấy Hoàng Diện Di Đà ngoảnh nhìn mình cười nói:

- Lão thần tiên bất tất lo cho Ngụy mỗ. Ngụy mỗ còn đủ sức đối phó tám tên nhãi ranh này.

Lúc này, tám người đều thi triển hết sở học giáp công Hoàng Diện Di Đà. Chỉ thấy kiếm quang chớp chóa, ánh đao trùng trùng, trượng phong như vũ bão, ánh bút loang loáng... bao vây Hoàng Diện Di Đà vào giữa.

Đột nhiên Hoàng Diện Di Đà cất tiếng huýt dài. Tử đồng côn quét ra. Chỉ thấy ánh đỏ chớp lóa, liền theo đó là tiếng rú thảm thiết.

Nhân Kính đại sư thấp giọng niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Đã tiêu độ bốn người rồi.

Quả nhiên, trong tiếng rú thảm thiết, bốn bóng người văng bay ra xa rơi xuống dưới đài.

Bốn người còn lại cả kinh thất sắc. Chiêu thức bất giác chậm lại. Bỗng thấy ánh đỏ lại lóe lên. Lại thêm mấy tiếng hự đau đớn.

Nhân Kính đại sư lại khẽ thở dài nói:

- Tám người kiếp nạn khó thoát. Đức Phật từ bi xin dẫn độ cho họ.

Quái nhân áo đỏ thoáng nhắm mắt thở dài:

- Ôi! Thật không ngờ sau bốn mươi năm lão thất phu này vẫn chỉ sử dụng mỗi một chiêu Lức phách Hoa Sơn tầm thường nhất...

Hoàng Diện Di Đà hai côn triệt hạ tám người, ngạo nghễ đứng giữa đài cười khẩy nói:

- Người nào có thù chưa báo, hãy ra đây mau!

Lúc này, Hoàng Tuyền mặt mày tái ngắt, thoáng vòng tay nói:

- Giáng Ma Thập Bát Côn của tôn giá công lực như càng tinh tiến hơn xưa nhiều. Lão phu muốn được lĩnh giáo một phen.

Hoàng Diện Di Đà thoáng chau mày:

- Tôn giá không có thù oán gì với Ngụy mỗ, hà tất phải nổi giáo cho giặc thế này?

- Đã lên Chiêu Hồn Đài, lão phu hết sức chướng mắt trước thái độ ngang tàng, ngạo mạn của tôn giá. Người trong võ lâm hành đạo giang hồ...

Hoàng Diện Di Đà tức giận quát:

- Im ngay. Tôn giá có bản lĩnh cứ việc thi thố.

Hoàng Tuyền cũng tức giận:

- Cung kính không bằng tông mệnh!

Dứt lời, tay phải vung lên. Một chưởng chớp nhoáng đã bổ ra.

Hữu chưởng Hoàng Diện Di Đà đẩy thẳng ra, phong tỏa trước ngực, quát to:

- Hoàng lão quỷ. Hãy mau tuốt binh khí ra!

Tử đồng côn trong tay vung động, ánh đỏ tỏa rộng.

Hoàng Tuyền ha hả cười to:

- Đôi chùy đồng của lão phu đã nhiều năm không dùng đến, hôm nay thử lại xem uy lực thế nào?

Hoàng Diện Di Đà biết rõ sự lợi hại của Đoạt Mệnh Nhị Chùy trong tay Hoàng Tuyền liền vung Tử Đồng Côn quét ra hầu giành lấy tiên cơ.

Hoàng Tuyền chỉ thấy ánh đỏ lấp lóa, côn phong đã quét đến mặt, bất giác kinh hãi, vội vung động song chùy đón đỡ.

Chỉ nghe mấy tiếng kim khí chạm nhau chát chúa. Hai người đều biến sắc mặt, tung mình lùi sau bảy tám bước.

Hoàng Tuyền vẻ mặt căng thẳng. Hoàng Diện Di Đà trán toát mồ hôi xối xả.

Hoàng Tuyền cười khẩy nói:

- Hoàng Diện Di Đà. Công lực của tôn giá quả tiến bộ hơn bốn mươi năm trước rất nhiều.

Hoàng Diện Di Đà cười hăng hắc:

- Hoàng huynh quá khen rồi!

Hoàng Tuyền bỗng đưa song chùy lên, rụt chéo sang trái, rồi thì quét ra nhanh như sao xẹt.

Hoàng Diện Di Đà chẳng chút e sợ, không lui tránh mà còn lướt tới, Tử Đồng Côn giờ cao quát:

- Hoàng huynh hãy tiếp chiêu Nhất côn định càn khôn của Ngụy mỗ thử xem.

Ngay tức khắc, côn phong như bão táp. Ánh côn như tia chớp, phủ trùm khắp phạm vi một trượng.

Boong!

Một tiếng đinh tai nhức óc. Ánh đỏ và ánh vàng vụt tắt. Song chùy của Hoàng Tuyền đã vượt tay bay đi. Tử Đồng Côn của Hoàng Diện Di Đà đã gãy làm hai đoạn.

Hoàng Tuyền thở dài một hơi, hậm hực nói:

- Ngụy huynh, hai mươi năm sau nếu lão phu chưa chết sẽ tái ngộ trên đỉnh Hoa Sơn.

Dứt lời, cất tiếng huýt dài tung mình phóng đi về hướng đông nam.

Hoàng Diện Di Đà thở dài nãy nùng nói:

- Tử Đồng Côn đã gãy. Ngụy Chiêu này cũng nên lui ra khỏi giang hồ rồi.

Công Tôn Thiên Long ngoắc tay nói:

- Ngụy huynh, hãy mau về chỗ ngồi điều tức!

Hoàng Diện Di Đà chậm rãi trở về chỗ ngồi.

Lúc này trên đài bỗng có một bóng người lướt ra quát to:

- Mễ Nham lão quỷ. Chúng ta cũng nên thanh toán món nợ cũ trên Nga My Sơn bốn mươi năm trước.

Quần hào nghe tiếng đưa mắt nhìn, chỉ thấy một lão nhân râu dài, gầy quắt queo đang ngạo nghễ đứng giữa đài, chính là Thi Diện Cô Lôu Tiết Đông.

Tử Quả Mễ Nham thấy Thi Diện Cô Lôu Tiết Đông chỉ đích danh khiêu chiến liền tức giận tung mình lướt ra.

Thi Diện Cô Lôu thấy Tử Quả Mễ Nham loáng cái đã đến trước mặt, bất giác kinh hãi thầm nhủ:

- Lão quỷ này khinh công dường như lại tiến bộ không ít.

Hai mắt Tử Quả Mễ Nham sáng quắc nhìn Thi Diện Cô Lôu cười khẩy nói:

- Tiết huynh lâu nay vẫn khỏe chứ?

Thi Diện Cô Lôu cười khằng khặc:

- Nhờ phúc trời, vẫn khỏe, lão quỷ người chưa chết ư?

Tử Quả Mễ Nham thoáng biến sắc mặt cười gằn:

- Hôm nay ai chết ai không chết cũng chưa biết chừng. Tiết huynh hà tất buông lời xúc phạm kẻ khác.

Thi Diện Cô Lôu trở tay rút trường kiếm trên lưng xuống, gằn giọng nói:

- Lão phu hôm nay quyết phải báo mối thù một quả năm xưa.

Dứt lời, trường kiếm vung lên. Liền tức thì ánh chớp chói ngời, phủ chụp xuống đỉnh đầu Tử Quả Mễ Nham.

Tử Quả Mễ Nham thấy trước mắt chớp chóa, kiếm quang đã quét đến, vội lách người sang bên và rút tử quả trên lưng xuống, với chiêu Thôi sơn khai lộ đón tiếp.

Thi Diện Cô Lôu thấy một kiếm chưa thành buồng tiếng quát vang, hai mắt rục lên vẻ khiếp người, toàn thân y phục phồng to, mặt ngập sát cơ, vung động trường kiếm tới tấp tấn công.

Tử Quả Mễ Nham chẳng chút nao núng, cười khẩy nói:

- Thi Diện Cô Lôu, chớ làm bộ làm tịch. Kẻ khác sợ người chứ lão phu chẳng sợ người đâu. Lát nữa, lão phu sẽ cho người nếm thứ mùi vị Tuyệt Mệnh Tam Quả.

Thi Diện Cô Lôu bị Tử Quả Mễ Nham buông lời khinh miệt, lòng càng thêm tức giận, cất tiếng huýt dài, kiếm chiêu càng nhanh và hung hiểm hơn.

Tử Quả Mễ Nham vẫn chẳng chút nao núng, vung động Tử Quả trong tay ung dung đón tiếp.

Keng!

Một tiếng chát chúa, hai người cùng bật lùi mấy bước.

Thi Diện Cô Lôu râu tóc dựng ngược, sắc mặt trắng bệch, hơi thở hào hển.

Tử Quả Mễ Nham hai mắt thoáng nhắm vẻ căng thẳng.

Ngưng chốc lát, Tử Quả Mễ Nham bỗng mở choàng mắt, phóng ra hai luồng sáng sắc lạnh về phía Thi Diện Cô Lôu.

Thi Diện Cô Lôu vừa tiếp xúc với mắt đối phương, bất giác rung động tâm thần, sực nhớ lại cảnh tượng trước khi thọ thương dưới tay Tử Quả Mễ Nham trên Nga My Sơn hồi bốn mươi năm trước, cũng đã thấy ánh mắt khiếp người của đối phương như vậy.

Thi Diện Cô Lôu lòng đang nao núng bỗng nghe Tử Quả Mễ Nham quát to:

- Thi Diện Cô Lôu! Kiếm thuật của người quả thật trác tuyệt, giờ thì hãy chuẩn bị tiếp Tuyệt Mệnh Tam Quả của lão phu đây!

Vừa dứt lời, bỗng thấy tử quả trong tay Mễ Nham ánh tím tỏa rộng, vọt thẳng lên không, phủ chụp xuống đỉnh đầu Thi Diện Cô Lôu.

Thi Diện Cô Lôu cả kinh thất sắc vội vung trường kiếm lên đón đỡ.

Keng!

Một tiếng chát chúa, đã thấy Thi Diện Cô Lôu trường kiếm trong tay gãy làm hai đoạn, rú lên một tiếng thảm thiết, người bị ánh tím quét bay đi, rơi thẳng xuống đài.

Trong khi ấy, Tử Quái Mễ Nham cũng bị ánh kiếm của Thi Diện Cô Lâu đẩy lui ra sau hơn trượng, ngã ngồi trên đài.

Ngô Sương tung mình đến đỡ sư phụ dậy, khê hỏi:

- Sư phụ thọ thương có nặng không vậy?

Mễ Nham lắc đầu:

- Lão quỷ Tiết Đông đã táng mạng dưới quả của sư phụ, trừ được một đại hại cho võ lâm, thọ thương chút ít có đáng kể gì.

Quái nhân áo đỏ thấy Thi Diện Cô Lâu chết thảm tại chỗ, Hoàng Tuyền và Hắc Lạc Đà thụ thương đào tẩu, nhận định tình thế trước mắt, thấy thực lực đã suy giảm rất nhiều, bèn chau mày quay sang Nam Cung đứng bên cạnh thì thầm nói gì đó. Nam Cung liền tung mình xuống đài bỏ đi.

Công Tôn Thiên Long bỗng đứng lên đồng dục nói:

- Địa Quân gửi thư mời bọn lão phu đến dự Chiêu Hồn Đài. Bây giờ những kẻ bán mạng cho Địa Quân đã tử thương thảm trọng. Để giảm bớt sát nghiệp, lão phu sẵn sàng quyết đấu với Địa Quân một trận để quyết định thắng bại. Chẳng hay ý của Địa Quân thế nào?

Công Tôn Thiên Long rất có hàm dưỡng. Tuy chỉ đích danh khiêu chiến song lời vẫn hết sức tế nhị, không mất phong độ của trang đại hiệp đức cao vọng trọng.

Quái nhân áo đỏ cười hăng hắc tiếp lời:

- Công Tôn lão nhi chớ quá cuồng ngạo. Trận chiến sau cùng giữa hai ta chắc cũng không tránh khỏi, nhưng trò hay chỉ mới mở màn. Các hạ vội gì cơ chứ?

Quái nhân vừa dứt lời, bỗng nghe thấy tiếng hú quái dị vang lên từ xa dần dần tiến đến.

Tiếng hú quái đản và kinh hồn khiến Chiêu Hồn Đài khe khẽ rung động.

Quần hào trên đài thấy đều biến sắc mặt. Ngay cả Công Tôn Thiên Long cũng cùng lúc rung động tâm thần.

Đột nhiên tiếng hú ngưng bật ngay dưới đài. Liền sau đó, bảy bóng đỏ phi thân lên, loáng cái đã đứng ngay giữa đài.

Quần hào định thần nhìn kỹ, thì ra đó là bảy quái nhân toàn thân lông đỏ, nửa người nửa thú, hết sức ghê rợn.

Họ đứng theo phương vị Thất Tinh trận.

Công Tôn Thiên Long chau mày thâm nhủ:

- Họ là người hay ma quỷ thế này?

Quái nhân áo đỏ lại đưa tay vuốt mặt. Bộ mặt xanh lét liền biến thành màu tím và chẳng chịt vết sẹo.

Công Tôn Thiên Long thâm nghĩ:

- Để xem lão quỷ người thật ra có bao nhiêu trò biến hóa.

Quái nhân áo đỏ cười khẩy nói:

- Các vị nhận ra đây là trận pháp gì không?

Công Tôn Thiên Long cười khinh miệt:

- Thất Tinh Trận có gì mà lạ.

Quái nhân áo đỏ giật mình thâm nhủ:

- Công Tôn lão quỷ này hiểu nhiều biết rộng, danh bất hư truyền.

Đoạn ha hả cười to:

- Công Tôn lão nhi chỉ nói đúng nửa phần. Đây là Thất Tinh Hỏa Ma Trận biến hóa khôn lường. Kẻ nào vào trận không đầy một khắc sẽ bị hỏa ma nuốt chửng. Các vị ai dám vào trận?

Quần hào nghe thấy vậy, nhất thời đều lặng thinh.

Bỗng nghe một tiếng quát vang:

- Tại hạ chẳng tin trong trận lại có loài yêu quái ăn thịt người.

Quần hào đưa mắt nhìn, chỉ thấy Ngô Sương tung mình lên lao thẳng vào trận.

Nhân Kính đại sư khẽ thở dài nói:

- Chàng trai này tuổi trẻ khí thịnh, đầy quả cảm. Chúng ta đã già rồi...

Ngô Sương sau khi vào trong trận, trận thế lập tức phát động.

Chàng quét mắt nhìn thấy bảy quái vật lông đỏ chưa xuất thủ, chỉ bắt đầu quay vòng mỗi lúc một nhanh dần.

Ngô Sương chỉ cảm thấy bóng đỏ chập chờn, không còn phân biệt được bóng người nữa.

Chàng hết sức lấy làm lạ, vội vận công vào hai tay buông tiếng quát vang, song chưởng cùng lúc đẩy vào bóng đỏ.

Bỗng một tiếng hú kinh thiên động địa vang lên. Lập tức bảy luồng kinh lực hết như sóng dữ ập vào Ngô Sương.

Ngô Sương chỉ thấy ánh đỏ chớp nhóa đã bị kinh phong xô ngã, lăn dài đi hơn năm thước. Trong lúc mê man, chàng thấy toàn thân nóng rực như lửa thiêu. Bỗng từ trong đan điền tuôn ra một luồng khí lạnh nhanh chóng lan tỏa khắp người, cảm giác nóng liền giảm đi rất nhiều.

Ngô Sương hồi tỉnh đứng phắt dậy đưa mắt nhìn, chỉ thấy bóng đỏ lấp lóa, sát khí đằng đằng.

Lúc Ngô Sương đứng lên, quần hào đều hết sức kinh ngạc bởi rõ ràng Ngô Sương đã bị đánh ngã ngất xỉu. Chẳng lẽ chàng lại là đại la thiên tiên, thân thể kim cương bất hoại hay sao?

Lúc này, bảy quái vật lông đỏ, mười bốn con mắt giăng đầy tia máu chòng chọc nhìn vào Ngô Sương.

Công Tôn Thiên Long vội truyền âm nói:

- Trong Thất Tinh Hỏa Ma Trận, tấn công bất kỳ người nào, sau người kia liền cùng lúc động thủ. Ngô thiếu hiệp phải hết sức thận trọng.

Ngô Sương giờ mới vỡ lẽ. Vừa rồi, chàng đã bị bảy quái nhân liên thủ phản kích nên kinh lực rất mạnh khiến mình ngã ngất đi, bèn ngưng thần đứng yên nơi giữa trận, chờ thời cơ xuất thủ.

Bảy quái vật chỉ phóng đi vòng quanh, không xuất thủ công kích Ngô Sương.

Cứ thế chừng sau nửa tuần trà, Ngô Sương bỗng nghe từ sau lưng vọng đến một tiếng nói rất khê:

- Lão nạp giúp thiết hiệp phá Thất Tinh Hỏa Ma Trận. Chỉ cần thiếu hiệp giả vờ di động sang phải...

Ngô Sương vội quay lại nhìn, chỉ thấy Nhân Kính đại sư đang nhìn mình mỉm cười gật đầu.

Chàng thông minh tuyệt đỉnh, liền hiểu ngay dụng ý của Nhân Kính đại sư, bèn gật đầu đáp lại, sau đó cất tiếng huýt dài lạnh lạnh.

Tiếng huýt vừa dứt, chàng vung tay về phía một quái nhân bên phải rồi lập tức tung mình sang phía trái.

Liền sau đó, bảy quái vật cùng lúc vung chưởng công về phía phải.

Bùng!

Một tiếng rền rĩ. Cả Chiêu Hồn Đài rung chuyển. Ngay trong khoảnh khắc ấy, Nhân Kính đại sư vùng chưởng. Một luồng kinh phong như bài sơn đảo hải xô ra...

Bởi bảy quái vật cách Nhân Kính đại sư rất gần, liền bị chưởng kinh cuốn bay ngang đi. Ngô Sương liền thừa cơ, song chưởng cùng lúc đẩy về phía bảy quái vật.

Một tiếng hú thảm vang lên. Bảy quái vật lông đỏ đều bị rơi hết xuống đài.

Quái nhân áo đỏ vỗ bàn đứng lên, tức giận quát:

- Nhân Kính lão hòa thượng, vậy là sao? Âm toán tuy đắc thủ nhưng đâu kể được là anh hùng.

Nhân Kính đại sư cũng cả giận, tung chân đá ngã chiếc bàn trước mặt quát:

- Hỏa Dương lão quỷ, làm gì được lão nạp nào?

Quái nhân áo đỏ cười hăng hắc:

- Lão phu sẽ khiến lão giặc trọc đầu người trong vòng năm bước chết thảm trên Chiêu Hồn Đài này.

Vừa dứt lời, tay phải giơ lên, bên lục bên xanh lấp loáng bổ thẳng vào mặt đại sư Nhân Kính.

Công Tôn Thiên Long thấy vậy thất thanh kêu lên:

- Hư Nhu Âm Công Chưởng.

Công Tôn Thiên Long vừa dứt lời, Tử Quái Mễ Nham, Ô Cung Thích Dương, Hoàng Diện Di Đà Ngự Chiêu, Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Ninh Hân và Mỹ Phù Dung Tiêu Tuyết Thuần cùng tung mình lên. Bảy người liên thủ thi triển tuyệt học đã luyện thành tại Cửu Kỳ Phong, cùng lúc công về phía quái nhân áo đỏ.

Bùng một tiếng long trời lở đất. Quái nhân áo đỏ hự lên một tiếng, bật lùi ba bốn bước, sắc mặt trắng bệch.

Nhóm Công Tôn Thiên Long, bảy người, cũng cùng lùi lại sau hai ba bước, vẻ mặt căng thẳng.

- o O o -